

Το μεσοδιάστημα

Του Αλέξη Παπαχελά

Πολλοί έχουν την απορία «γιατί η τρόικα ήταν τόσο μαλακή αυτή τη φορά». Πράγματι είναι η πρώτη φορά που η τακτική αξιολόγηση του προγράμματος δεν συνδέθηκε με «νέα μέτρα» ή άλλες δραματικές ανακοινώσεις. Κι αυτό παρά το γεγονός πως τα υψηλόβαθμα στελέχη της

τρόικας δεν έκριβαν την απογοήτευσή τους για την έλλειψη προόδου σε ορισμένους κρίσιμους τομείς. Η σκληρότητα της τρόικας εξαντλήθηκε αυτή τη φορά στον τραπεζικό τομέα και ιδιαίτερα στην επιμονή για την ακύρωση της συγχώνευσης Εθνικής-Eurobank.

Τι κρύβεται πίσω από αυτή

τη «διακριτική» στάση; Πρώτα απ' όλα το σημαντικό πολιτικό κεφάλαιο που έχουν κερδί-

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

σει ο πρωθυπουργός και ο υπουργός Οικονομίας στις σχέσεις τους με τους εταί-

ρους-δανειστές μας. Τα «αφεντικά» της τρόικας αντιλαμβάνονται πλήρως τις πολιτικές

ποσοστό από τις δεσμεύσεις της Ταυτόχρονα δεν θεωρούν ότι υπάρχει έτοιμη, αξιόπιστη κυβερνητική λύση σε περίπτωση πρόωρων εκλογών και φοβούνται μια χαοτική, περιπτειώδη κατάσταση που θα επιτείνει την αβεβαιότητα που προκάλεσε η Ιταλία.

Υπάρχει, όμως, και μία ακόμη εξήγηση. Η Γερμανίδα καγκελάριος δεν θα ήθελε σε καμία περίπτωση να ανακύψει πάλι «ελληνικό πρόβλημα» πριν από τις εκλογές του Σεπτεμβρίου. Αντιθέτως, θέλει να εμφανίζεται η Ελλάδα, όσο περισσότερο γίνεται, ως «επιτυχημένη ιστορία» για να μπορεί να αντικρύστει τις επιθέσεις των σκληρών και των ευρωσκεπτικών. Δεν είναι τυχαίο πως παρασκηνιάκα το Βερολίνο κάνει ότι μπορεί για να μην προβάλλεται μια αρνητική εικόνα για την Ελλάδα στα γερμανικά μέσα ενημέρωσης.

Το ζήτημα είναι κατά πόσον η τρόικα θα συνεχίσει την ίδια στάση και στις δύο επόμενες κρίσιμες αξιολόγησεις που μεσολαβούν μέχρι τις γερμανικές εκλογές. Αυτό θα εξαρτηθεί από την πορεία τριών θασικών ζητημάτων: των ιδιωτικοποιήσεων, των αλλαγών στο Δημόσιο και τη δημοσιονομική τρύπα που θα έχει δημιουργηθεί έως τότε. Αν, δηλαδή, δεν υπάρχει έως τότε μια μεγάλη ιδιωτικοποίηση, η προβλέψει τις εξελίξεις στον υπόλοιπο Νότο.

Ο κ. Σαμαράς γνωρίζει καλά πως έως τότε πρέπει να κρατήσει μεν τις ισορροπίες με τους δύο εταίρους του, να πετύχει δε απότομα στην υλοποίηση των δεσμεύσεων της χώρας έναντι της τρόικας. Πλησιάζουμε στο Πάσχα, ο χρόνος κυλάει γρήγορα και εκείνοι που «ξέρουν» αγχώνονται. Οχι αδικαιολόγητα.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Δεν χρειάζεται να υποδείξουμε εμείς στον κ. Αντώνη Σαμαράτι θα κάνει ως πρωθυπουργός.

Ψυχάρης Σταύρος Π.

Γνώσεις έχει και πλικίαν επίσης και συνεπώς δύναται να κάνει τις επιλογές του, να σχεδιάσει τη δράση του και να πάρει τις κρίσιμες εκείνες αποφάσεις από τις οποίες εκείνος μεν θα κριθεί, αλλά ο λαός ολόκληρος θα πληρώσει ακόμη ένα λογαριασμό αν ο σημερινός τιμονιέρης σκοντάψει, και αυτός, σε κάποιον ύφαλο...

Θεωρείται αρχικά η τρικομματική κυβέρνηση, ένα σχήμα «περιορισμένης ευθύνης» στον Βαθμό που οι κατ' εξοχήν υπεύθυνοι απεκδύονται τις ευθύνες. Είναι όμως πάντοτε η εξουσία μαγνήτης για τους πολιτικούς, ακόμη και τους σεμνότερους: ποιος πολιτικός αρχηγός δεν κάθισε πειθαρχημένος μπροστά στην κοπέλα του μακιγιάζ της τηλεόρασης; Ούτε ένας!

Ετοιμαστείτε για την πρώτη προβλέψη των καθηγητών της Μπαθόπολης. Μετά από όσα είδαν τα μάτια μας πτώση στη σημερινή κυβερνήσεως δεν πιθανολογείται. Ομως περιμένουμε ότι θα είναι αποφασιστική για το μέλλον της χώρας. Οι ευρωεκλογές και οι δημοτικές εκλογές στα μέσα του έτους 2014 θα δείξουν τι τέξεται η επιούσα. Ο κ. Σαμαράς έχει μπροστά του έναν χρόνο για να κάνει ορισμένες έστω από τις αλλαγές που χρειάζεται ο τόπος. Είναι σημαντικές οι αποφάσεις που θα ληφθούν στο πλαίσιο των ιδιωτικοποιήσεων, αλλά δεν αλλάζει με την πώληση των στοιχημάτων της χώρας! Ο πρωθυπουργός έχει τον χρόνο και τη δυνατότητα να αλλάξει ριζικά το φορολογικό σύστημα. Ας μην ξεδεύει τον χρόνο του με τα τρέχοντα. Το αληθινό στούντιο δεν πωλείται. Κερδίζεται υποχρεωτικά

TANEA

μόνιο και τα λοιπά. Άλλα σε τι αφείλεται το γεγονός ότι και τις καλύτερες χρονιές της προηγούμενης δεκαετίας, τότε που δέναμε τα σκυλιά με δανεικά λουκάνικα και η Ελλάδα εμφανίζόταν να κατέχει το ρεκόρ στους ονομαστικούς ρυθμούς ανάπτυξης, ακόμη και τότε νέες θέσεις εργασίας το καθεκτικό, παρασιτικό παραγωγικό μας μοντέλο δεν γεννούσε; Γιατί, ακόμη και στην καλύτερη χρονιά, το 2003, ενώ περίου 80.000 νέοι και νέες θέσεις που δημιουργήθηκαν ήταν μόλις 42.000;

Το εφιαλτικό λοιπόν ερώτημα είναι: ακόμη και αν η ελληνική οικονομία επιστρέψει σε ρυθμούς ανάπτυξης ανάλογους με εκείνους που γνώρισε στο πρώτο μισό της προηγούμενης δεκαετίας, πόσα χρόνια θα χρειαστούν για να απορροφηθούν οι νέοι και οι νέες που είναι σήμερα άνεργοι; Δέκα; Δεκαπέντε; Περισσότερα; Και τι νόημα θα είχε για έναν σημερινό 25άρη στην επόμενη πιστοποίηση πως διοίκηση, πολιτικά και - προπάντων - παραγωγικό μοντέλο. Άλλα αυτό δεν είναι σενάριο. Είναι ένα δύσκολο στούντιο, που δεν βλέπω και πολλούς διατεθειμένους να το αναλάβουν.

Ξιόπτες, ζωή έως τότε: Κάπως έτσι, ακόμη και το σενάριο που σήμερα εμφανίζεται ως φως στο τούνελ, το σενάριο μιας συγκρατημένης ανάπτυξης, κινδυνεύει να εξελιχθεί σε σενάριο κοινωνικής και πολιτικής καταστροφής. Εκτός αν η Ελλάδα καταφέρει στο μεταξύ να αλλάξει εκθετικής πολιτικής διοίκηση, πολιτικά κάθηση και - προπάντων - παραγωγικό μοντέλο. Άλλα αυτό δεν είναι σενάριο. Είναι ένα δύσκολο στούντιο που δεν βλέπω και πολλούς διατεθειμένους να το αναλάβουν.